

NİLÜFER AL

HERKES MASUMDUR, HEDEF SEÇİLENE KADAR

AV KAPANI

—
Polisiye
Gerilim
—

Doğan
SoLibri

Nilüfer Al, 24 Aralık 1954'te Osmaniye'nin Kadirli ilçesinde doğdu ve aydınlanma kültürüyle yoğrulmuş bir ev ortamında büyüdü. Adana Kız İlk Öğretmen Okulu ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde eğitim gördü.

Edebiyata duyduğu ilgiyi her dönem canlı tuttu; öykü ve denemelerinden bazılarını *Zor Olan Öncesiydi* adlı kitabında topladı. Sanatla da güçlü bağlar kuran Al, uzun yıllar pastel, yağlıboya ve karakalem çalışmalar üretti; eserleri Virginia'daki White House Galeri'nin yanı sıra Adana Sanayi Odası ve Büyükşehir Belediyesi fuayelerinde sergilendi.

2020 yılında yayımlanan ilk romanı *Annemin Kızı*, insan ilişkilerinin kırılmasını ve varoluşun temel temalarını işleyerek dikkat çekti. 2021'de yayımlanan *Renk Tangosu* ise trajik kayıp, adalet arayışı ve psikolojik derinliği bir araya getiren psikolojik-varoluşçu polisiye kurgusuyla okurlar tarafından ilgiyle karşılandı. Nilüfer Al, aynı dedektif karakterini merkeze alan yeni romanı üzerinde çalışmalarını sürdürüyor.

AV KAPANI

Yazan: Nilüfer Al

Editör: Özgür Batur

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8583-01-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cemre Özbey

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

NİLÜFER AL

AV KAPANI

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Torunların Mila, Emir ve Timur Özbey'e...

Sert bir adım attı. Bir adım daha. Kristalleşmiş kar kümesi botun ağırlığına gıcırtyla direndi. Mert bu kez sessizliği bozan gıcırıtının yaratabileceği küçük hareketlenmeyi izlemek için etrafa bakmadı. Bakışları karla kaplı çıplak ağaç gövdelerinde gezinirken soğuğun yaladığı kızarmış burnunu çekti.

Nemli, loş orman yine her şeyi içine çekiyordu.

Çok dikkatli olmaya çalışsa da zihnini bir türlü toparlayamıyordu. Dün arkadaşıyla barda yaptığı konuşmayı düşünüyor, flaş belleği ona vermekle hata yapıp yapmadığını sorguluyordu. Mantığı bunun için sürekli alkış tutuyor, “Öldürülebilirsin, doğru yaptın” diyordu. Neşe’ye veremezdi, onu korumak istiyordu. Oysa gece eve geldiğinde Neşe ne yapmıştı?

Elindeki icra ihbarnamelerini Mert’in yüzüne çarpmıştı. Ardından “Aklını hangi kutuya kilitledin?” diye bağırması, sonrasında öfkesini kontrol edemeyerek daha da kıcırcı olmuştu.

Sıkıntıyla üfledi Mert. Soluğu alacakaranlıkta bir süre asılı kaldı. Neşe’nin haklı olduğunu biliyordu. Ona sorunları çözeceğini söylemişti.

“Nasıl? Kiminle çözeceksin? Hangi hayal tüccarıyla? Söylesene, kimlerle görüşüyorsun?” diye isyanla bağırmişti Neşe. Sesinde Mert’e laf anlatamamanın sıkıntısı vardı.

“Tanımazsın” diye kestirip atmıştı Mert.

Başını çevirdiğinde arkasında kimseyi göremedi. Bu tarafa yürüdüğünü Dombi’den başka kimse görmemişti. Yalnızca Mert ona “Dombi” derdi.

“Doğru yöndesin Mert” demişti Dombi sırtarak. Mert’in içinden geçen küfürler dudaklarında donmuştu. Dombi bir kez daha pis pis sırtarak yere tükürmüştü. Alacakaranlıkta yuvasına gömülmüş gözlerini iyice kısıp “Avlanacağım diye hayvanların soyunu kurutma. Çakallar her zaman leş bulabilir” derken tüfeğini doğrultmuştu. “Kanlı avlar sana!”

Doğru ya, avcı kan akıtmazsa tüfeğinden, kendisinden, avcı arkadaşlarından, ava gittiğini bilen herkesten utanırdı. Avcılık, ormanda papatya toplamak değildi. Kanla yıkanmaktı.

Koca bir yabandomuzunu yere devirme isteğiyle dolup taşmaya başladı. Onu yere serecek, avcı bıçağıyla karnını deşecekti. Böylece kartallara yardım etmiş olacaktı. Kurtlar kanlı ete dişlerini geçirecek, kan kokusunu alan diğerleri de ziyafete katılacaktı. “Bende mi insanlığımı kaybediyorum? Hepsi Dombi yüzünden. İnsanlık mı bıraktı bende? Nerede hata yaptım?” diye hayıflandı. “Ya Neşe’nin tepkisi?”

Mert, Neşe’nin küfrederek üzerine yürümesine, göğsünü yumruklamasına fena içerlemişti. Hem nereden çıkıp gelmişti? Böyle çat kapı gelmezdi. Nasıl da icra ihbarnamelerini görmüştü hemen!

Son aylarda yaşadıklarını unutmak ister gibi gözlerini sıkıca kapadı. Çamura saplandığını çok sonra anlamıştı. Buna hırsının değil, zayıflığının neden olduğunu şimdi fark ediyordu. Bulanık gölde gözleri kapalı yüzerken, bir anlığına gözlerini açıp gökyüzünün maviliğini görmesine benziyordu bu. Kısa bir an...

Alacakaranlığın soğuşunda yüreğine çökmüş ağırlığı daha yoğun hissetti. Neşe’ye söylememişti ama korkuyordu. Bir mermi, bir fişek bedenini delecekti, bunu hissediyordu. Şimdi de soğuk, çelik gibi sert, öldürücü bakışları hissediyordu yanında, önünde ve sırtında. İşkence görüp kendi yalnızlığına terk edildiğinde yüzüne üşüşen ve bir türlü kovalayamadığı sineklerin ve böceklerin ısırk-

larını düşündü. Boynu ve kolları zincire vurulmuştu. Kollarının arkadan zincirlenmesi, acizliğin ve acının mutlak dehşetini iliklerine kadar hissettiriyordu. Yine omuzlarında o berbat ağrıyı, teninde karıncalanmayı duyumsadı. Dudaklarından diline doğru kanı aktı. Sıcak ve paslı. O an kaçmak, yok olmak istedi. Yalpaladı. Aynı anda gözlerini açtı.

Şafak sökmek üzereydi. Köpek sesleri ormanı sarmıştı. Telaşla etrafına bakındı. Yalnızdı ama kuşkuları ve korkuları, düşüncelerinde ona pusu kurmuş gölge insanlar yaratıyordu sanki. Kabanının cebinden flaş belleği çıkarıp donmuş karların üzerine fırlattı. O sırada bir alışveriş fişinin de cebinden düştüğünü fark etmedi.

“Biraz rahatladım” dedi yürümeye başladığında. Neyse ki yalnızdı. Ama yalnızlığın verdiği güven, sıkıntısını dağıtmamıştı. Bir kez daha üflendi. Doğrularına yanlışlar katılmasına nasıl göz yummuştu? Sıkıntı birden paniğe dönüştü. Artık hep panikliyordu. Emindi, sakladığını verirse saldıracaklardı. Teslim etmezse yine saldıracaklardı. Pişmanlık ve çaresizlik için kavurmaya başladı. Ama pişman olmak için artık çok geçti. Dombi'nin farklı davranmasını beklemesi gerçek ötesi olsa da bir umut avlağa gelmişti. İyi de neden Dombi avlağa çağırılmıştı?

Dün akşam bara uğramış, sonra da eve gitmişti. Apartmana girerken Dombi aramış, sabah avlağa gelmesini söylemişti.

Mert geceyi uykusuz geçirse de şafak sökmeden ormana ulaşmıştı. Her zamanki arkadaş grubuyla buluşmuş, her biri dağın yamacında farklı yönlere dağılmıştı.

Mert bağırarak istedi. İçinde birikmiş korkuyu ve çaresizliği boşaltmak istiyordu. Başını kaldırdı. Meşe ağaçlarından kuş cıvıltıları geliyordu. “Uyandılar. Acıkmışlardır. Avlanmaya gidecekler ama kendileri avlanacaklar. Haberleri bile yok” diye iç geçirdi.

Eve dönünce Neşe'den özür dileyecekti. Ona kötü davranmıştı. Oysa Neşe sadece Mert'in iyiliğini istiyordu. Duygusal bir kız değildi. Gerçekçiydi, yaşamın grisini de dengelerdi.

O sırada çalıların ardında bir kuyruk ucu görüldü. Mert dikkat kesildi. İçindeki öfkeyi hayvanın derisinden içeri boşaltacaktı.

Uzulca sağ ayağını uzattı. Ayağı ince bir tele takıldı. Aldırmadı. Soluğunu tutup tetiğe bastı. Namludan homurtuya benzer bir ses çıkmıştı. Aynı anda fişek yatağı parçalandı.

Mert'in yüzü şaşkınlıkla donup kaldı, bağıramadan geriye düştü. Fişek yatağından kopan parça şahdamarını kesmişti. Kan fıskiye gibi fişkırarak karların üzerine yayıldı. şafağın turuncu ışıkında parlayan kristaller, kırmızıyı ağlıkla yutuyordu.

Yere düşerken sağ ayağına dolanan telin ucundaki gizli mekanizma gürültüyle patladı. Mert'in kopan bacağı karlı toprakla birlikte havaya savruldu. Dehşete kapılan kuşlar çığlık çığlığa göğe yükseldi.

Kısa süre sonra orman yanık et kokusunu içine çekip dehşeti sessizce yuttu.

* * *

Dağ köyünün önünden geçen yol, ormanın kenarından kıvrılarak ilerliyordu. Ağaçlar arasına serpilmiş evler dağın yamacına dağılmıştı.

Kasım ayının ortasında esen rüzgârı abartılı bulan sürücü, her zamanki gibi radyoya uzandı. Amacı gerginliğini azaltmaktı. Ama yapacağı yanlışı fark edip vazgeçti. Orman yolu sessizliğini korumalıydı.

Tüm dikkatini yola verdi. şafak vaktiydi. Nemli ormanın rayıhalı havası, aracın hafif açık camından içeri doluyordu. Sürücü biraz ilerideki köy evine yaklaşınca yavaşladı.

Evin bacası iştahla tütüyordu. Kapının yakınında tembelce yatan ineği ve birkaç koyunu, saman yığınının etrafında yerleri didikleyen tavukları gözledi. Çoğu kez ineğini sağmak için erkenden kalkan kadını ve avurtları çökmüş kocasının sabahın ayazına üflediği sigara dumanını göremedi. Yıllar önce oduncunun havaya uçan kulübesiyle ilgili bilgi almak için bu köylü çiftle sohbet etmişti. şimdi bu saatte burada olmasını ağıklayacak bir kurguya vakti yoktu. Dışarı loş ışık sızdıran soluk perdelerin henüz ağılmadığını görünce yavaşça gaza bastı.

Yaklaşık altı yüz metre sonra durdu. Pencereden tüfeğinin yarısını çıkardı. Diğer eliyle dürbününü aldı, ormanın tepesinde, ağaçlar arasında zar zor fark edilen eve odaklandı.

Ev yola yaklaşık dokuz yüz metre uzaklıktaydı. Bacası tütmüyordu. Dürbününü çoğu insanın fark edemeyeceği orman yoluna çevirdi. Akçaağaçların kızıl turuncu yaprakları, dağın yamacından yukarı tırmanan toprak yolu adeta görünmez kılmıştı. Yağmurda çamurlaştığı için yola mıcır dökülmüştü. Yol, bilmeyenlerin dikkatini asla çekmezdi.

Sürücü emin olmak için yolun tüm kıvrımlarını taradı. Arazi aracını göremedi. Rahatlamıştı. Dürbünü çantasına koydu. Kontakçı çevirdi, yola dökülmüş yaprakları ezerek ilerledi. En yakın virajı dönüp aracını kenara çekti. Çabucak araçtan inip tüfeğini omzuna astı. Sık ağaçlar ve kaynaşmış çalılar arasında geniş ve çevik adımlarla eve doğru ilerledi. Üzerinde kamuflaj desenli avcı kıyafeti vardı. Başını saran nefti bereyi gözlerine kadar indirmişti.

Köy evi firesiz bir odun evdi. Dış cephesi değişik ebatlardaki kerestelerle kaplanmıştı.

Sürücü, anahtarı kapı kasasının üzerinden, saklandığı boşluktan kolayca aldı. Hızla içeri girdi. Cebinden fenerini çıkarıp keskin ışığıyla salonu taradı.

Evin kapısı geniş bir salona açılıyordu. İlk göze çarpan, karşıdaki şömine ve üstünde asılı duran ayı kafasıydı.

Kaba taşlarla yapılmış şömine, süslenmiş büyük bir köy ocağını andırıyordu. Tavana doğru hafifçe incelen baca, salonda hatırı sayılır bir yer kaplıyordu.

Baca duvarına monte edilmiş siyah ayı kafası öfkeli görünüyordu. Çenesi mengeneyle açılmış gibiydi. İri köpek dişleri ve parlayan gözleri, taksidermi çalışmasının tüm ustalığını yansıtıyordu.

Duvarların bazı yerlerine düzensizce yerleştirilmiş kurt, tilki gibi hayvan başları salonda esrarengiz, hatta dehşete varan bir his yaratıyordu.

Odonluğun yanındaki karaca yavrusuna yaklaştı. Boynundaki ince zincirden sarkan deri etiketin üzerinde "Ağustos 2017 – Mert

Akat" yazılıydı. "Bu taksidermiyi hazırlattıktan beş ay sonra evreni terk etti" diye düşündü. Saatindeki tarihe baktı. "Ekim 2021." Aradan geçen zamanı hesapladı. "Mert öleli üç yıl, dokuz ay olmuş. Ölmeye gör" diye iç geçirdi. Başını kaldırıp tavana baktı.

Yukarıdan ince kendirlere tutturulmuş kuşlar sarkıyordu. Yağlanmış parlak tüyleri ve boncuk gözleri insana hafiflik duygusu veriyordu.

Odonlar şöminenin yanındaki metal odunluğa düzgün bir şekilde istiflenmişti. Sol tarafta bir yatak odası ile banyo ve tuvalete açılan bir kapı vardı. Kapının yan tarafına kilim kaplı uzun bir sedir ve yastıklar yerleştirilmişti. Sedirin yanında küçük bir mutfak tezgâhu bulunuyordu. Üzerindeki tüplü ocak kirli görünüyordu. Değişik içki şişeleri, kap kacak ve bardaklar, tezgâhın üstündeki açık raflara dizilmişti.

Odonluğun yanındaki geniş alan, minderleri yine şark usulü kumaşla kaplanmıştı. Hemen yan tarafında kaba ahşaptan yapılmış geniş bir masa ve sandalyeler vardı.

Dışarısının hoyrat havasını kesen betonarme duvarlar içeriden de kerestelerle kaplanmıştı. Bu da eve hem otantik bir hava hem de sıcaklık katmıştı.

Adam sandalyelerden birini çekip üzerine çıktı ve tavana doğru uzandı. Köşedeki birkaç keresteyi yoklayarak yerinden oynattı. Ardından en üstteki parçayı dikkatle çıkarıp kayıta olan mini kamerayı aldı. Yerine kabanının cebinden çıkardığı yeni cihazı koydu. O sırada dışarıdan bir ses duydu. Hemen odunu yerine yerleştirip sandalyeden atladı. Kapının arkasına saklandı. Tüfeğine dokunmadı. Onun yerine kabanının cebindeki tabancayı çıkardı. Soluğunu tutarak tabancanın horozunu çekti. Beş dakika kadar bekledi. Başka bir ses duymayınca tabancayı bırakmadan ayağıyla kapıyı araladı. Aynı anda güçlü bir esinti içeri doldu. Bir süre kenarda bekledi. Dışarıda yalnızca rüzgâr uğulduyordu. Sandalyeyi yerine çektikten sonra evden çıktı. Kapının önünde rüzgârın kopardığı bir dal parçası vardı. "Demek ses çıkaran buymuş" dedi öfkeyle. Sıkışan göğsünü rahatlatmak için nefesini hızla verdi. Kapıyı kilitle-

di, anahtarı gizli bölüme bıraktı. Ardından ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

* * *

Eski köşkün aşınmış mermer merdivenlerini koşar adım inen Sara, o sırada kurumuş kadifeçiçeklerinin cılız saplarını sökmekle meşgul olan kâhya Beşir'le karşılaştı.

Beşir, Sara'nın omzunda tüfeği görünce şaşırıldı. Mert öldükten sonra hiç ava gitmediğini biliyordu. Üstelik sadece abisiyle birlikte sabahın erken saatlerinde giderdi ava.

Beşir, Sara'nın yolunu kapattığının farkında değildi. Feri sönmüş gözlerini kısıp endişeyle ışıltılı sarı saçlarını baktı.

İhtiyar Beşir, bazı sabahlar bahçeye bırakılan kutuları Sara'dan hep saklamıştı. Bu sabah da bir kutu atılmıştı bahçeye. Ama bu kutu öncekilerden farklıydı. İçinden karnı deşilmiş ve boynu kırılmış bir muhabbetkuşu çıkmıştı. Bu yüzden çok şaşırılmıştı. Oysa daha önce av şölenlerini hatırlatan hayvan parçaları bırakılmıştı: bir yabandomuzunun kulağı, bir tilkinin kuyruğu... Böylesi ilk kez oluyordu. Sarı tüyler ve sarı saçlar...

Beşir dayanamadı. Toprak bulaşmış parmaklarını ovuşturarak, "Küçük hanım ikindi vakti ava gitmezdi" dedi. Gözleri hâlâ Sara'nın ışıltılı sarı saçlarındaydı.

Sara gerilse de yanıt vermedi. Beşir'e karşı hep saygılıydı.

Beşir köşkün emektarıydı. Gençliğinden beri köşkte bahçıvanlık ve güvenlik işlerini yapıyordu. Ata yadigârı köşkün sahibi Şeref ise Saint Benoît Fransız Lisesi'nde okumuş, ardından lisansını yapmak üzere Paris'te gitmişti. Annesinin Guy de Maupassant hayranı olması, Lamartine'in şiirlerini okurken mısraları yaldızlaması Şeref'i etkilemişti. Babasının mesleğiyle ilintili olsa da köşkte cinayet haberlerinin ve kanlı olayların konuşulmasının yasaklandığı bir mabette büyümüştü. Şiir, köşkün en güzel melodisiydi.

Şeref, annesi gibi şiir sevmesine rağmen bunu hobi sınırları içinde tutmuştu. Amcasının etkisi burada görülüyordu. Zira geniş arazileri büyüten ve yöneten asıl kişi oydu.

Tamer Ateşoğlu, Şeref'in babasından dört yaş büyüktü. Özgürlüğüne ve doğaya düşkündü. O yüzden hiç evlenmemiş, çiftlikte yaşamayı seçmişti. Gözü gibi baktığı safkan Arap atının üzerinde rüzgârı delmek için Balıkesir'deki büyük çiftlik evinin konforunu artırıp köşkten ayrılmıştı. Tamer, kardeşinin mesleğine olan tutkusunu da kabullenmişti. Bu yüzden Şeref daha küçükken çiftlikleri ileride onun idare etmesine karar verilmişti.

Şeref böylece aydın bir çiftçi olmuş, amcasının tavsiyelerine itaat ederek geniş arazileri ve çiftlikleri yönetmeye başlamıştı.

Bir sabah kahvaltı masasında annesinin çatalı elinden düşürdüğünü görmüştü. Çatal parkede yalnızca küçük bir "tık" sesi çıkarılmıştı. O kadar. Annesi Nida, nidasız bir sessizlikle koltuğun kolçığına bükülüvermişti.

Başkomiser Yılmaz, o sabah neden kahvaltıya kalmadığını katmerlenmiş acılarla sorgulamış, bunun için hep kendini suçlamıştı. Artık Lamartine'in şiirlerine duygularını katarak okuyan karıcığı yoktu.

Koskoca namlı şanlı başkomiser kapı arkalarında ağlar olmuştu. Hayatının en önemli bölümlerinin anılara dönüşmesine dayanamıyordu. Köşkün odalarında daha fazla gezemedi. Köşkü Şeref'e bırakıp sahip oldukları apartmanın en loş dairesine taşındı. Karısının yüzüne değmeyen güneşi artık istemiyordu. Fotoğraflarını da loş köşelere astı. Her gün suçlular dünyasından çıkıp evine geldiğinde, bedeni de ruhu da aynı loşlukta sisli bulutlara gömülüyordu. Bu acıdan uzaklaşmak için işinden daha fazla vakit geçirmeye, gönüllü mesailer yaratmaya başladı. O günlerde başkomisere nefes aldırın tek şey, oğlunun âşık olması oldu.

Şeref, gönlünü okşayan Nefes'le tanıştığında nikâh salonuna bu kadar çabuk gideceğini bilmiyordu.

Diğer yandan Bade, kendisinden üç yaş büyük abisinin ve iki yaş küçük kız kardeşi Nefes'in peş peşe evlenmelerine çok sevinmişti. Kendisi henüz âşık olmamıştı. Aşk kısmeti, Nefes evlendikten sonra açılmıştı. Mahalleye yeni taşınan komşularının oğlu Reha'yla karşılaşınca kalbinin atışı değişmiş, kısa süre sonra da nişanlanmışlardı.

Reha başarılı bir mimardı. Diğer aile bireylerinin yaptığı gibi sadece işle yetinmez, işten çıkar çıkmaz halı sahaya koşardı. Amatör futbol takımında forvetti. Bade başlangıçta nişanlısının futbola kendisine ayırdığı vakitten daha fazla zaman ayırmasına bozulsa da sonradan alıştı. Daha doğrusu, alışmak zorunda kaldı, çünkü futbol topunu rakibi olarak görmemesi gerektiğini zihnine kazı-mıştı. Hatta Reha gol atıp takımına skor kazandırdığında Bade'ye daha ilgili davranıyordu.

Bade artık halı sahaya gidip tezahürat yapmaya bile başlamıştı. Hatta öyle çok bağırıyordu ki, takımın amigoluğuna aday gösteril-mişti.

Fakat ışıltılı bir pazar sabahında Reha'nın maç sırasında kalp krizi geçirmesiyle Bade'nin tezahüratı dudaklarında dondu. Ta-kımdakilerin bağrıışmalarıyla toparlanıp sahaya koştu. Yerde ha-reketsiz yatan nişanlısının kıpırtısız gövdesine kapaklandı. O an kendi kalbinin de durduğunu sandı.

O günden sonra futbol toplarına düşman oldu. Trajik bir sonla genç yaşta ölen nişanlısının kaybı Bade'nin yaşamını kökten değiş-tirdi. Dünya artık onun için yaşanamayacak kadar ağırıldı.

Her gün mezarlığa gidiyor; nişanlısının mezarına kapanıp sesi-ni duymayı, ona sarılmayı hayal ediyordu. Günler geçtikçe gözyaş-larına yağmurlar eşlik etmeye başladı.

Bunun üzerine Bade itirazlara rağmen Reha'nın mezarının ya-rındaki mezarları da örtecek şekilde yarasa çardak kurdurdu. Pey-zajcı getirterek mezarın etrafını çiçeklerle donattırdı. Çiçekler güneş ışığı alsın diye çardağın yeşil brandasını şeffaf brandayla değiş-tirdi. Reha ile kendi portre kabartmalarını mezarın taşına yapıştırdı. Mezarlık bekçileri yardımlarını da, dedikodularını da esirgemedi. Sevdiklerini kaybedenlerin yaptıkları çılgınlıklara alışıklardı, hal-den anlıyorlardı. Bu yüzden cömert bahşışlerle ödüllendirilirdi.

Nefes, ablasını yaşadıklarından bir nebze de olsa uzaklaştırmak için köşke davet etti. Bade köşke geldi ama yalnızlığını büyütmek-ten vazgeçmedi. Mezarlık ziyaretleri de ailesi tarafından kısıtlandı-ğı için artık büyük bahçede tek başına dolaşüyor, ağaç gövdelerine

sırtını dayayıp ağlıyordu. Her gelen günle acısı biraz daha büyüyordu.

Pencereden Bade'yi sessizce izleyen Nefes ve Şeref, bu onulmaz yarayı nasıl kapatacaklarını bilmiyorlardı. Aşklarını yaşadıkları için kendilerini şanslı saysalar da, Bade için gizli bir suçluluk duyuyorlardı. Evren, Bade'ye haksızlık etmişti.

Nefes ve Şeref, birçok ailenin denediği gibi, çevrelerindeki düzgün, kültürlü bekar erkeklerden uygun olanları eve yemeğe çağırdılar. Konu komşu da damat adayı için kolları sıvadı. Amaç, Bade'ye uygun bir kısmet bulmaktı. Ama Bade orali olmadı.

O, Reha'nın yasını tutmaya kararlıydı.

Bir gün bahçede dolaşırken bir top buldu. Önce çığlıklar attı, sonra Beşir Efendi'nin budama makasını kapıp topu delik deşik etti. Bunları acıyla izleyen Nefes, kocasını uyardı: Erkek çocukları olsa bile eve asla top sokmayacaklardı.

Bade, kız kardeşinin isteğiyle köşke yerleşti. Nefes hamileydi. Bade bunun üzerine evin düzeniyle ilgilenmeye başladı. Böylece biraz hayata tutundu. Doruk doğduğunda onu büyük bir sevgiyle bağrına bastı. Sara doğduğunda, adını Bade koydu. Çünkü Reha ölmeseydi ve bir kızları olsaydı adı "Sara" olacaktı.

Köşk çocukların varlığıyla neşelenirken yaşam yeni bir sayfa açmıştı. Telaş... Çocukların eğitimi Nefes kadar Bade'yi de uğraştırıyordu.

Ama aradan geçen zamanda Nefes'in bir türlü çözemediği, aklını kurcalayan bir sorun vardı: avlanmak...

Doruk, babasıyla ilk avlağa gittiğinde on üç yaşındaydı. Nefes öfkeden titreyerek ikisinin karşısına dikildi.

"Avcılığından üzüntü duyuyorum Şeref. Duygudan yoksun bir eylem, bir cinayet. Yetmedi, şimdi de oğlumuzu kötü eylemine ortak ediyorsun."

Şeref her zamanki gibi eşine sevgiyle bakıp "Abartma Nefes" dedi. "Avcılık doğanın yalnızca bize değil, kendi sofrasına sunduğu bir hasattır. Ben ve benim gibi düşünen avcılar etik değerlere önem veriyoruz. Bu durumda bizim avcılığımız doğanın yapısına

uygun ve gerektiğinde faydalı.” Oğlunun başını okşayarak, “Şimdi oğluna sor bakalım, yırtıcı hayvanların güçlü çeneleri, pençeleri, sivri dişleri var mı?” diyerek bilgiççe gülümsedi.

Doruk hemen atıldı. “Elbette anneciğim, aslanları düşünsene. Yalnızca aslan mı? Etoburların hepsi başka hayvanları yiyerek besleniyor. Kaplanlar, kartallar, timsahlar, kurtlar, yılanlar, tilkiler... Bunların hepsi öldürüyor. Hatta etobur bitki bile...”

“Sus Doruk!” diyerek oğlunun sözünü kesti Nefes. “Baban avcılık konusunda seni iyice kendisine benzetmiş. Anlattıklarınız doğanın kendi dengesi ve bunu reddetmiyorum. Bir aslan içgüdüsel olarak yaşamak için bir geyiği öldürüyor. Peki siz ne için hayvan öldürüyorsunuz? Ete mi ihtiyacınız var?”

Şeref incinmiş gibiydi, yüzü üzüntüyle düştü. “Aşk olsun Nefes. Hiç eve avladığım hayvanlardan getirdim mi? Asla. Ayrıca etik kurallara uyuyorum.”

“Biliyorum ama yine de...”

Şeref, Nefes’in sözünü kesti. Onun duru beyaz cildinin altındaki solgun damarlarda kan akışının hızlandığını görür gibiydi. Eşine saygılıydı ama onun tercihlerine müdahalesine tahammülü sınırlıydı.

“Sık sık başımıza gelenleri hatırla. Geçen sene mısır tarlalarımıza yabandomuzlarının verdiği zararı unutmamışsındır. Öyle hızlı çoğalıyorlar ki, inanamazsın. İster misin bir gün kapına sürüyle dikilmelerini?”

Nefes irkilerek geri çekildi. “Asla!”

Şeref kahkahayla güldü.

“Ne dediğim belli Nefes. Avcılık bana, ormanı ve hayvanları sevmeyi öğretti. Ama... Biraz erkekçe. Yanlış anlama, çoğunlukla savaşa gidenler de biziz. Olayın dramatik yanı bize fazla çarpmıyor. Ormanın derinliklerinin beni içine çektiğini itiraf etmeliyim.”

Şeref’in gözleri daldı. Fransa’da lisans eğitimi alırken Ardennes bölgesinde birkaç av tutkunusuyla avcılığa nasıl başladığını hatırladı. Avcılığı tutkulu bir ritüel gibi yaşayan arkadaşlarına çabucak uyum sağlamıştı. Annesinin okuduğu şiirlerin yaşamına duygusal

zenginlik kattığını ama hayatın şiirler kadar yumuşak olmadığını öğreniyordu. Bu yüzden annesinin düşselliğe kayan duygu dünyasını gölgelememek için avcılığını ona anlatmaması gerektiğine karar vermişti.

“Nefes...” dedi Şeref. Sesi yumuşaktı. “Ben yaşamak için avcılık yapmıyorum. Bana her zamanki gibi güven. Ayrıca oğlumuzun eline silah vermiyorum. Ona doğru örnek oluyorum; düzgün bir avcıyım.”

O anda arada avladığı birkaç bıldırcını Beşir’e gizlice teslim ettiğini hatırladı. Beşir’i müştemilatta bıldırcınların tüylerini yolup kızartması için görevlendirirdi. Küçük rakı şişesini gizleyip bir bahaneyle müştemilata tüymelerini yaramaz çocuk ruhuyla gülümseyerek anımsadı. “Avcılığımın kaçamağı bunlar. Evde kilolarca kuzu pizola varken bıldırcın mı?.. Hem nesli azalmış elmabaşları, üveyikleri vurmamak doğaya hizmet değil mi?” diye düşünerek vicdanını rahatlatıyordu. Yine de her insanın doğasında suç işleme ve yasakları delme güdüsünün bulunduğunu da inkâr etmiyordu.

“Nefesçiğim, güçlünün güçsüzle beslenmesi evrenin doğasında var; kimse bunu görmezden gelemesin.”

“O halde hayvan doğasını kendi akışına bırakalım Şeref. Biz insanlar düşünen varlıklarız. Güçlünün güçsüzle beslenmesini daha adil kılmak için evrimleşen toplumlar adaleti geliştirmede mi?” dedi Nefes kaşlarını öfkeyle çatarak.

“Adalet mi?” dedi Şeref ve göz kırparak oğlunun omuzlarını hafifçe sıktı. Ardından kapıya yöneldi. “Haklısın. Adalet insanlar için, vicdan tüm canlılar içindir. Ama erdemli ve adil olduğumu unutmama hayatım.”

Şeref her yaz tekne sahibi arkadaşlarıyla isimsiz koylara demir atardı. İçlerinde avukatlar, beyaz yakalılar, CEO’lar, sanayiciler, hatta evlerini satın tekne yaşamını seçen emekli bir memur karı-koca bile vardı.

İlk yaz akşamlarında, Nefes’in deyimiyle “Deniz Kolonisi’nde”, sanattan ekonomiye sohbetler ve yemek ziyafetleri birbirini izlerdi.

*Bu oda, bu duvarlar senin ağlama duvarındı Pars;
belki de tek günah çıkarma yerindi.
Cinayetlerini bu duvarlara anlatıyordun.
Çünkü burada hüküm sendeydi.*

**Bir lm, "kaza" ss verilmiş bir cinayet...
Ve karanlıkta gizlenen bir hakikat.**

Mert'in ölümüyle başlayan olaylar, Doruk'u çıkışı olmayan bir oyunun tam ortasına sürükler. Kız kardeşi Sara gerçeği sezgileriyle ararken, Komiser Yardımcısı Neşe farkında olmadan ölümcül bir ayrıntının parçası olur. Gerçeğe en çok yaklaşansa Alp'tir.

"Avcı" lakaplı Pars'ın tehdit, şantaj ve gizli kayıtlarla kurduğu düzen, Mert'in eline geçen bir bellekle sarsılır. Artık hiç kimse güvende değildir.

Av Kapanı, insan ruhunun karanlık sınırlarında dolaşan; adalet, inanç ve şüphe arasında sıkışmış; son sayfasına kadar nefessiz bırakan çarpıcı bir roman.

